Kyrkogårds VANDRING.se

Gustaf Lindbergs familjegrav

Gustavs far Ferdinand Lindberg, som var militär, övertalades att ta jobbet som kyrkvaktmästare omkring 1917 och innehade tjänsten till sin död 1929. Gustav tog över som vaktmästare, efter faderns död. Han hade dock arbetat i kyrkan och på kyrkogården redan när hans far hade tjänsten. Enligt uppgift var Gustaf den person som varit anställd näst längst i svenska kyrkan, endast en kantor någonstans i Dalsland jobbade längre. Med tanke på att Gustav även hjälpte sin far i unga år får man förmoda att han jobbat längst.

Gustav var anställd i 64 år – ända fram till sin död 1993. Den sista tiden beslutade kyrkorådet att han fick jobba med inomhustjänst, så länge han orkade, efter som han ägnat hela sitt arbetsliv till Eskilsäters kyrka. Detta uppskattade han mycket.

Under sin tid i Eskilsäters kyrka anordnade Gustav ett litet museum i rummet på andra våningen i kyrkans torn. Han räddade bland annat flera begravningsskyltar från ett uthus och en dörr från en källare vid Rosenborg som enligt sägnen skall vara en del av en gammal kyrkdörr.

I början på 1930 talet fanns det inte många jobb välja på så han blev kvar år efter år. Lönen var inte så hög, men var fördelad enligt följande. Tjänsten 150 kronor, orgeltrampning 25 kronor, klockringning 50 kronor. Totalt 225 kronor per år. För gravöppning var lönen från början 10 kronor per grav, vilket på den tiden ansågs som bra betalt. Vintertid när tjälen var tjock var det jobbigt. 1942 var tjälen 90 cm, och det tog tre dagar att med hjälp av spett och spade gräva graven.

Kyrkans sakristia användes flitigt som sammanträdeslokal – förutom av kyrkan även av bland annat kommunen och lokalen skulle vara uppvärmd till alla möten.

Fram till 1950 talet fick man elda i kyrkan med ved i en stor vedkamin framme i kyrkan, samt en i sakristian, och då ingick även kapning och klyvning av ved. Vid renoveringen i början av 1950-talet drogs det in el i kyrkan, vilket innebar att vedeldningen, orgeltrampningen, och klockringningen för hand upphörde. Orgeln trampade manuellt endast vid strömavbrott.

Begravningar skedde oftast på söndagar och gravarna grävdes för hand. Till grävandet hade Gustav senare ibland hjälp av någon från bygden.

6 juni 1982 fick Gustav emotta Kungliga patriotiska sällskapets guldmedalj i stora storleken för lång och trogen tjänst i över 50 år. Enligt Säffletidningen skulle medaljen utdelas av kyrkoherde Hammar men på bild från tillfället syns Prosten emeritus Ferdinand Eriksson, assisterad av Erik Bågefeldt, behänga Gustav med medaljen

Som gåva på Gustavs åttioårsdag beslutade Millesviks pastorat att bjuda på en resa till Stockholm för att besöka Nordiska museet, och titta på en gammal mässhake från Eskilsäters kyrka som förvarades där sedan många år. Pastoratskyrkorådets dåvarande ordförande, Erling Einevik, som ordnande så att museet tog fram mässhaken, följde med på resan. Detta uppskattade Gustav väldigt mycket.

Med Gustavs död gick en trogen medarbetare i Millesviks pastorat och Eskilsäters församling ut tiden.